

En una entrevista a *The Observer* (16-12-1979), [Philip Larkin](#) reconeixia obertament el seu conservadorisme: «*Sempre he estat de dretes. Es fa difícil dir per què, però no sent un home que pensa políticament em sembla que identifico la dreta amb determinades virtuts i l'esquerra amb determinats vicis. D'una manera injusta, ja ho sé*». L'entrevistadora, Miriam Gross, el punxà i li preguntà quines eren aquestes virtuts de la dreta i quins els vicis de l'esquerra. El de Coventry va respondre: «*Bé, doncs, estalvi, feina ben feta, reverència, desig de conservar... aquestes són les virtuts, si ho vol saber. I a l'altra banda: ganduleria, cobdícia, traïció*». L'any de l'entrevista, [Margaret Thatcher](#) guanyà les eleccions generals al Regne Unit; Larkin confessà aleshores que adorava aquesta dona, perquè recuperava la idea de «*si no tens els diners que calen per a alguna cosa, no la pots aconseguir...*». *Very plain man*, li hauria [amollat](#) Keynes. Això ho afirmà després de l'anomenat «*Winter of Discontent*»: crisi inflacionista i descrèdit del laborisme. Us sona? Thatcher, com ara Cameron (o Rajoy), tenia el camí ben aplanat, així que atacà les xifres rècord en desocupació dels laboristes i, com no, la *sobrerregulació* del mercat laboral. I açò, també us sona? La Dama de Ferro flexibilitzà aquest mercat, desregulà el sector financer, privatitzà o tancà empreses públiques i retallà subsidis: tot per la santa recuperació econòmica. **Us sona o no?** M'agradaria saber què en pensaria avui Larkin, de la cobdícia i del saqueig organitzat dels darrers anys gràcies a les desregulació dels mercats financers sota governs europeus majoritàriament de dretes, com aquell de la seua adorada Thatcher. Com bé explica [Marcel Riera](#) al pròleg de *Finestrals*, la seua excel·lent traducció del *High Windows*, Larkin era com era: *introvertit, esquerp, tímid, misàntrop, cínic, conservador, casolà, mordaç i carregat de prejudicis*. En fi: un home. Un poeta que m'entusiasma, no sé si ho dit. Sincerament, dubte molt que fos millor poeta si haguera «*pensat políticament*». De fet, si atenem a la pulsó moral dels seus poemes, escrits amb tot el lleu, segurament haguera estat pitjor, molt pitjor, crec. Poèticament, doncs, cal agrair-li la seua passiva politització com una virtut, perquè, en la meua opinió, la mirada essencialment ètica l'ajuda a destil·lar el verí de les [frustracions](#), les [subversions](#) i els [abusos](#) de la societat decebuda que li tocà viure, segurament no massa diferent de l'actual.

Button

Button

«*Intentions*», de *The Whitest Boy Alive*